

Gør det til et smukt trip i denne omgang!

Fyld verden med kærlighed i denne omgang!

Jeg véd du ikke vil skuffe i denne omgang

Jeg véd du vil leve op til alt i denne omgang

Jeg véd du véd du kan være hvem som helst

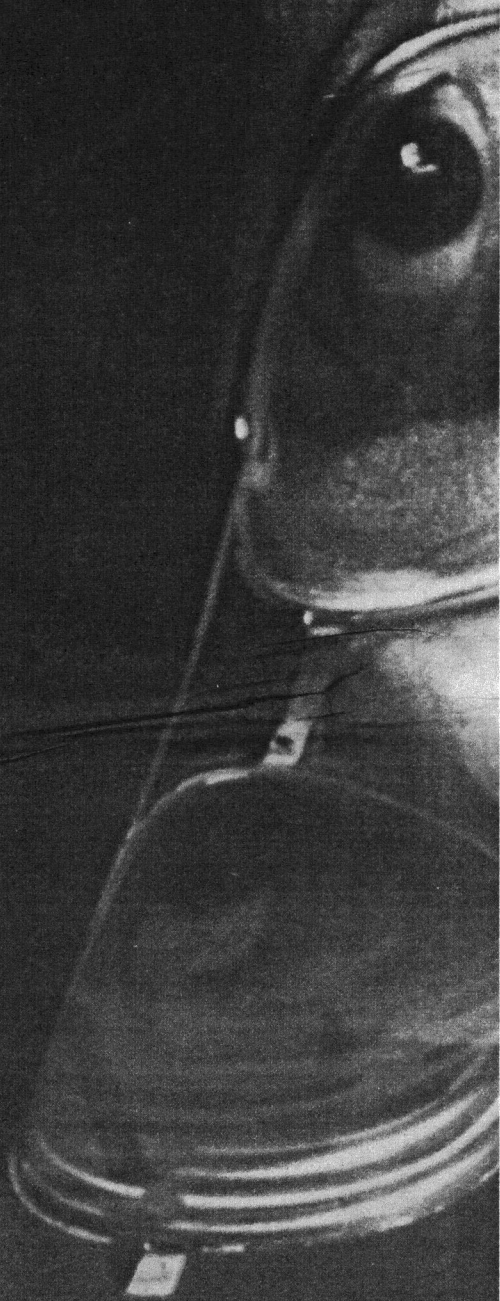
i denne omgang -

Du kan være hvem som helst i denne omgang

hvem som helst i denne omgang

i denne omgang

Uddrag af 'Du kan være hvem som helst i denne omgang'
Dan Turell, Drive-in Digte, Borgen 1976

**Modereportage fra
Kodbyen i København**

NOVELLE:
Mord med hagesmæk

Erotik på arbejdspladsen:
Kroppen afslører dine lyster

Niels Fez Pedersen, 30, er født og opvokset i Slagelse. Københavner siden 1984. Drop out fra Filminstituttet. Musik- og film anmelder, livsstilsjournalist med speciale i ungdomskultur. Har skrevet som freelance i Gaffa, Chili, Berlingske Tidende, Levende Billeder, Nat&Dag, Ljylands-Posten, MM, Wildt Magazine. Tidligere programchef på Radio Uptown. Fra august 95 fastansat på Ljylandspostens kulturredaktion med fast tilknytning til tillægget JP Hovedstaden.

Tirsdag kl. 16.30 træder Niels Fez Pedersen ind ad døren på Operascenen i Gøtthøjsgade. I dag har han skrevet formlater på koncertaktuelle Waltari, Steve Wynn, Chris De Burgh, alvirket interview med Take That på Hotel Scandinavia og skrevet det. I aften skal han annoncere Bad Religion's koncert i Den Grå Hal.

— Jeg har det fint økonomisk. Der er i hvert fald penge på kontoen. Jeg har hele tiden haft fast arbejde. Mine freelance honorarer er så blevet brugt på forbrugsbetal.

I 12 år har Niels Fez Pedersen harddisk roteret til glæde for mange af de blage, hvor man traditionelt ikke forventer sig indsigtfuld og kritisk kulturformidling.

— Jeg har altid skrevet om

hvad jeg har lyst til. Men indrykmet: Jeg har det nok bedst, hvis der er noget jeg ikke kan li'. Hvis jeg er helt vild med en artist eller et fænomen har jeg ret svært ved at skrive om det på en let og ubesværet måde.

Og der er mange ting. Niels Fez ikke kan lide. Han nævner i flæng: Hippier, utjekkede folk og jyder med jydsholdninger. Og så elsker han at rase over den danske musikbranche, der altid er nåbøst bagefter. Hvilket fornylig fik ham til at lade hele sin artikel om Grammy-festen dreje om det sammentald, at festen blev holdt på Nationalmuseet.

— Jeg er allermost glad, når jeg fundet noget nyt, som ingen andre kender. Så går der et par år og de kommer på hitlisten og får MTV-awards. Så er løbet kørt. Lige nu synes jeg det er ret spændende med den Mods-bølge, der er ved at brede sig. Den er der kun som en reaktion på grunge.

For folk er blevet trætte af fedtet hår og deprimerede popstjerner.

Det bedste ved Dan Turéll er ifølge Niels Fez artikel-samlingen Onkel Sams Sønner.

— Han har en artikel om en koncert med Johnny Cash i New York. Selv om han kunne belære folk i ti-mevis om countryens historie og dens rødder i amerikansk kultur, så valgte han alligevel at fortælle om oplevelsen af musikken til koncerten og om hvad den gjorde ved folk. Og så må jeg sige om Dan Turéll, at det klart er hans skyld, jeg begyndte at læse Chandler og Hammett i en alder for ung alder.

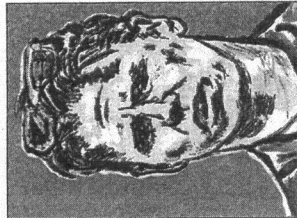

til minde om Dan

Onkel Dannys Nevøer

Af Henrik Vesterberg
Foto: Tove Kurtzweil, Polfoto m.fl.
Tegning: Knud Odde og Flemming Nyborg

De er selvpromoverende men ikke selviske
De er forud for Tiden men bagud med skatten
De er tit værret på støtten men sjældent kulturstøtten
De er freelance på trods og af nødvendighed
De er med i det digteren kaldte Showbizz
De er sønner af storbyen og Onkel Dannys Nevøer

Klaus Lynggaard, 38, er opvokset i Kikkedal, København, der siden midt i 70'erne. Digter med fire samlinger bag sig, udgav midt i 80'erne den fortalte roman *Martin & Victoria* og *Victorias år*. Har oversat romaner fra amerikansk og skrevet talrige avisartikler. Er nu rockredaktør på Information og filmkritiker på *Levende Billeder* og *Nat&Dag*. Udgav i december sidste år essaysamlingen *Feberid*.

Mandag eftermiddag kl. 13.30 træder Klaus Lynggaard ind ad døren på Cafe Blå Time i Store Kongensgade. Han lægger sine handsker på stålbordet og går igen. Han i kiosken for at købe smøger og et skrabelod. Tidligere på dagen har han arbejdet på sin anmeldelse af *Alghan Whigs* nyeste album og deltaget i redaktionsmødet på Information.

Jeg er i en situation med det danske skattevæsen, der betyder at jeg må fremlægge mange forskellige stenceller. Det kan simpelt hen ikke betales sig for mig at skrive litteratur. Derfor har jeg sat min kunstneriske virksomhed på hold.

Man skal jo leve, mener Klaus Lynggaard, der er grund til at gøre opmærksom på. Og livet i al sin ubyghelighed og voldsomme almindelighed er det gennemgående tema i Lynggaards produktion. Især i romanerne og essayet *Så*

Mads Brügger, 23, der opvokset i Rungsted og København, er filmstuderende

uden at passe sin skole, har haft sin egen klumme i *Ekstra Bladet*, har instrueret karatefilmen *Osaka-Amager* jeg spytter i din mavesæk, DR-TVs kalender *Jule Extra* sidste år, er skibent på *Nat&Dag*, *Euroman* og *Ekstra Bladet* og forbereder nu det første nummer af *Virus* – Magasinet for Moderne Hjem.

Tirsdag ved middagstid sidder Mads Brügger i sin stuelejlighed på Amager. Han har netop surret en timestid på Internet og har udflyttet

en bestillingskupon på en karottekanon, som han så i det nye nummer af *Guns & Ammo*.

Jeg tjener ikke særlig godt. Det jeg skriver tager så lang tid og aviserne betaler freelance virkelig dårligt. Hvilket er ret dumt af dem. For i modstrid til de fastansatte journalister har de ingen forpligtelser over for mig. Jeg skal ikke have overtids- eller feriebetaling, og hvis de ikke synes det er godt kan de bare lade være med at købe det. De sidste par år har jeg arbejdet meget mere end før, men det har været en stor økonomisk fiasko. Jeg skylder SU og skattevæsenet en masse penge. Mads Brügger er langt ude,

men alligevel fast forankret i forsvarlige, klassiske journalistiske principper. Voksenalderen Jule Extra var bygget på princippet om at give kriminel, korrupte politikere og udskældte mediefolk en mulighed for at tage til genmæle, efter at medierne havde mistet interessen for dem.

De små tv-portrætter viste at alle mennesker egentlig er søde. Hvis bare de bliver behandlet ordentligt. Selv om de er mediesammenhæng er døde så går deres liv videre. På samme måde håber jeg også at vores nye blad *Virus* vil kunne samle historier op som medierne har mistet interessen for. Det er da fantastisk, at der næsten aldrig

bliver talt om at store bekendte som Golfkrigen og pesten i Indien i virkeligheden var rupnumre. Dan Turélls bedste er ifølge Mads Brügger *Dåsedigtene*, digtet, jeg skulle have været Taxachauffør og I Byen-klummerne

– Det er noget af det mest fænomenale casuisti, der er blevet lavet i Danmark. Det er måske meget naturligt, men også lidt ulækkert. For da Dan Turéll døde var det som om en masse mennesker reagerede på samme måde som dengang Irma var ved at lukke pludselig kom folk i tanke om, hvor fed en forretning Irma er. Selv om de selv var begyndt at handle nogle andre steder, fordi det var for dyrt.

Martin Bigum, 29, er født og opvokset i København. Billedkunstner og digter. Debuterede i 1992 med digtsamlingen *Værdsvasen*, var året før medarrangør af den første sponsorstøttede lyrikfestival, *Statemental*. Blev smidt ud af Skolen for Brugskunst. Udgav fomyling sin anden digtsamling *Overmorgen* (Millennium).

Mandag morgen

Kl.10 træder Martin Bigum ind i Forbrikkens kantine. Aftenen før har han læst Interpol, været inde at se en film i Scala og talt med sin ven galleristen Alexander Natas om Dan Turell. Senere på dagen har han et møde på sit atelier.

— Jeg kan leve af, at lave billeder, men jeg tjener for lidt i forhold til, hvor meget jeg arbejder. Mit problem er, at Men... less is more. Martin Bigum har oplevet lidt af en kometkarriere som maler. På få år er hans værker solgt til otte store kunstmuseer og medieopmærksomheden har været mere end almindelig.

— Jeg er ligeså god som lyriker, som er jeg er maler.

Der, hvor jeg kæmper, er i lyrikverdenen. Jeg er jo ikke en af Paul Bonnoms solpriser. Forfatterskolens elever er på forhånd sikret opmærksomhed og legater via deres netværk. Kunstner har sin egen etik, og den kan man ikke gå på kompromis med. Dan Turell sagde jo, at alt var det samme. Han var buddhist og den tankegang tror jeg er farlig.

Mine digte er mere lukkede. Med billederne kan jeg kommunikere bredt. De viser mit individuelle overskud. Nu vi taler om Dan Turell: han ville lave kunst og han ville ikke lave kunst men han mestrerede begge dele.

Martin Bigum vil helst ikke fremhæve enkelværker af Dan Turell. Han henviser i stedet til digtet *Spiral of Love*, han har tilegnet Turell og afleverer et ark papir, hvor han blandt andet skriver: 'Dan T. er for mig en dobbeltbundet tilstand. Noget med både at ville og ikke ville. Og mestre begge fæcetter. Det er digteren Dan T. jeg respekterer, når han ikke og det er set i bakspejlet, forfaldet til sociologisk prædiken. Hele mit forhold til den mand er bygget på formodninger og anelser — en tilstand og stemning.

Morten Lindberg,

30, er født og opvokset på Fyn. Køberhaver siden midten af 80'erne. Markerede sig først som lederen af discoorkesteret *Master Fatman & His Freedom Fighters*; senere i mange andre musik-konstellationer. Har instrueret og deltaget i kortfilm, videoer, teaterstykker, radio- og tv-talkshows, kommunalvalg og Melodi Grand Prix. Er interviewet i *Nat&Dag*, leder af K.U. (Kosmisk Ungdom), redaktør af *Magasin Schæfer*, konferencier og discjockey m.m.

Søndag kl. 16 sidder Morten Lindberg på et filmselskab i

Nordvestkvarteret og dirigerer klipningen af det (selv) ironiske *incrowd*blad *Magasin Schæfer*, der denne gang skal udkomme på video. Aftenen før har han holdt foredrag på et reklamebureau om *Fyrisk*. Peter, deltaget i DRs *Melodi Grand Prix* og været DJ ved en privat overklassfest.

— Jeg arbejder meget. Derfor kan jeg leve af det. Jeg har en stor skattegæld. Jeg skal hele tiden holde mig i kontakt med nogle fra skattevæsenet. Jeg ville da godt have nogle penge. Jeg ved bare ikke hvilken kunstner jeg hører ind under. Ud over transportstøtte til orkestrene har jeg ikke fået noget.

Som Master Fatman har

han i løbet af de sidste tre-fire år udviklet sig fra kitchfanomen på den københavnske musikscene til national supersjerner med at være i besiddelse af et håndgribeligt talent har han, ved at spille på alle de strenge han har på én gang, og med et godt greb om sin egen selvvisnesættelse gjort sig selv til et show på to ben. Og som Melodi Grand Prix og Roskilde Festivalen er han et show, det er uomgængeligt at skulle mene noget om.

— Jeg beskæftiger mig mest med venlighed. Det er en god miche. Nogle er gode til at spille spansk guitar. Jeg er god til at være Master Fatman. Jeg ser det ik-

ke som en rolle. Det kan godt være andre gør. Men jeg kan sige det samme privat, som jeg siger som Guru Master Fatman.

Dan Turells bedste ifølge Lindberg er: Sølvstjerterne-*lp'en*, *Vangede Billeder* og *Karma Cowboy*.

— Dan Turell forstod at kombinere det underholdende med ægte troværdighed. Og så var han en hippie, der kom ind steder, hvor hippier normalt ikke bliver lukket ind. Allerede da jeg var 14-15 år så jeg en forbundsfælle i ham. Han var én, der også var grænseløs. Jeg kendte ham ikke, men han har en gang lånt os en tibetansk bedeknøgte, som vi skulle bruge til en koncert.

Arven fra min Onkel

IND IMELLEN sker det, at man får lyst til at sige noget. At man får lyst til at finde det rette udtryk for en eller anden indestængt følelse, og så bare sige det hele lige så simpelt som det i virkeligheden er, for at den følelse ikke længere skal være så tung at gå og bære på.

Man får lyst til at rense ud i systemet, man får lyst til at vaske de indre vægge ned, til at hamre rustent jern af hjernen og strøbe den gamle, tunge maling bort fra tungen. Man får en ubødig trang til at vride sin sjæl fri af kroppen, for at kunne slippe den løst i sprogets ubegrænsede verden.

Men det er ikke let. For selv om man burde kunne finde på noget nyt at sige, så ender det altid med, at der er nogen, der har sagt det hele meget bedre før. Og et af de mennesker, der virkelig gør det besværligt at sige noget som helst om noget som helst på nogen som helst ny måde er min onkel. For han fylder så allernæst vedes meget i landskabet.

Han fylder hele verdensrummet med alle sine talløse rækker af bogstaver, rimende bogstaver i bøger i bunkers bibliotekerne i både Billund og Bagsværd.

Han fylder galaksernes flaksende flaskelhalse, Melkevejens fiktive fortøve og planeterne planløse overhalingbaner.

Han fylder kontinenternes kontinuerlige flader, staternes grænsesøgende græsgange, hovedstædernes stadige pulseren og provinsbyernes

og alle tider og alle steder på én gang – samlet på kun ét sted. Onkel Danny er nemlig først og fremmest sprogets spragtede sprogstallmeister.

Onkel Danny er AEBCEFGHIJKL MNOPQR.

Onkel Danny er STUVXYZÆ.

Onkel Danny er en litterær

skibbruden på en øde alfabetisk Ø.

Og Å! gid Onkel Danny kunne blive

ved med at fyldte sådan længe

endnu.

For uden Onkel Danny er der slet

ingen forbindelse mellem

bjergtoppe-nes skyvoblæste

Himalaya og de lokale forsamlings-

huses røgskryldte ramsang.

Uden Onkel Danny er der ingen

sammenhæng mellem hjertets

rasende strømme af ord og hovedets

kolde nervebundter af blod.

Uden Onkel Danny er der ingen

indsigt i forholdet mellem sprogets

uigennemsliglige røg og

cigaretternes knitrende lyd.

Uden Onkel Danny er der ingen

alliance mellem livet og døden.

Uden Onkel Danny er der intet

drama, ingen handling, ingen

action, intet plot.

Uden Onkel Danny er der hverken lys

i livet eller Mord i mørket.

Uden Onkel Danny er der ikke Mord i

Rodby, ikke Mord på Malta, ikke

Mord ved Runddelen, ikke Mord i

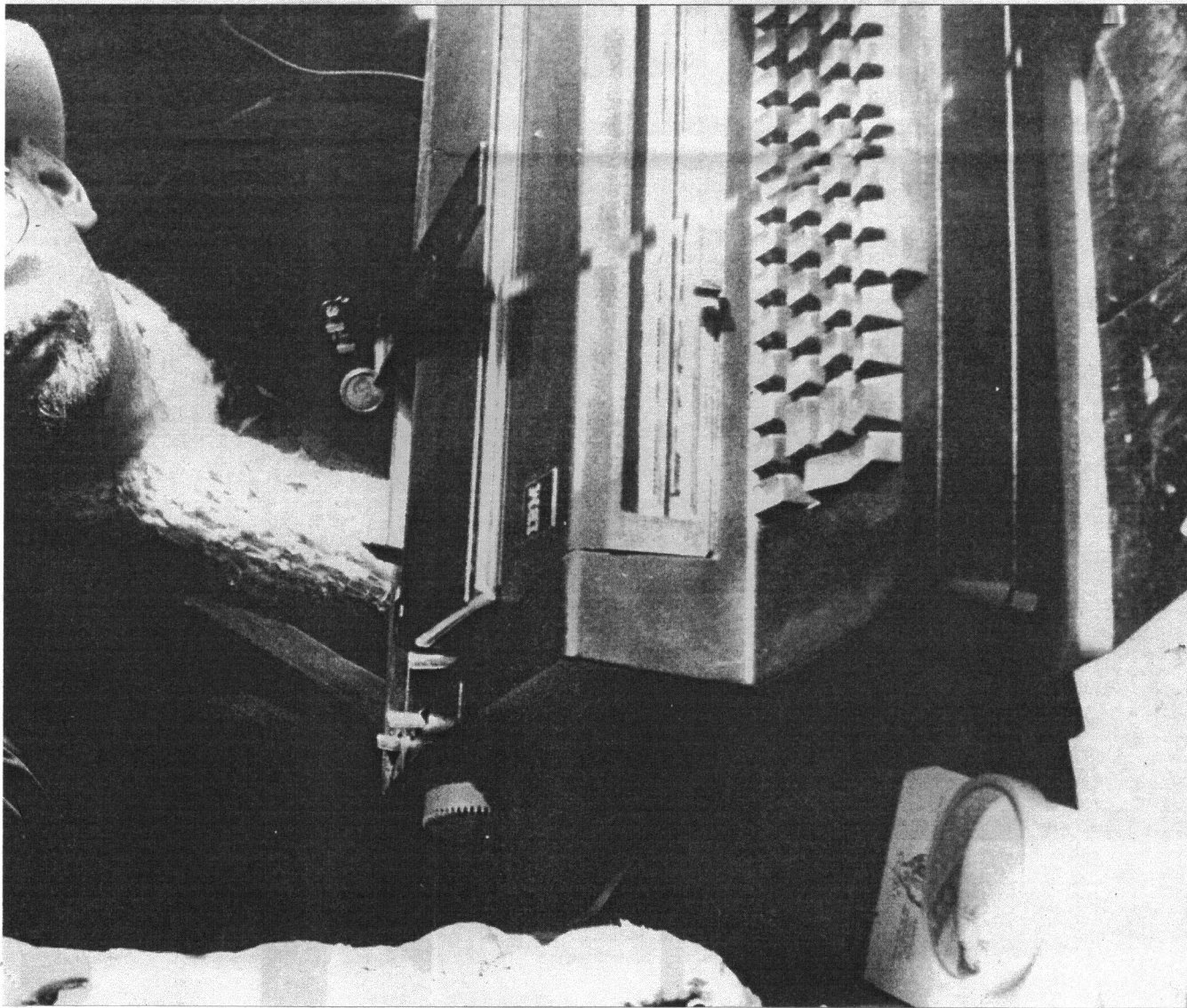
Marts, ikke Mord i September, ikke

Mord i Myldretiden, ikke Mord på

Møntvaskeriet, ikke Mord i D.A.S.

provokerende kedsommelighed. Han udfylder mellemrummene mellem gårdernes brosten, mellem husenes vinduer og mellem baggårdenes skrammede cykelstel. Han udfylder stilheden mellem sove værelsernes svigt tilbagevendende hoesten og sønnen, stilheden mellem dagligstuerens klirren med kaffe kopper, stilheden mellem børneværelsernes knirkende knagerækker og stilheden mellem føddernes bevægelser og badeværelsernes svuppende våde fliser.

For min Onkel er overalt. Onkel Danny er den fremmede forhutlede skikkelse på Rådhuspladsen og den altid genkommende og genkendte kammerat på Alhambra. Onkel Danny er byerne og forstæderne, markerne og asfalten, han er væggene og dørene, loftterne og gulvene i alle husene, i alle slottene, i alle hytterne, i alle læskurene og i alle jordhullerne.

Onkel Danny er Vesterbro og Vangede - på én gang. Onkel Danny er den helt centrale ppriften og det i virkeligheden ganske perifere centrum. Onkel Danny er sprogets midte og verdens omkreds - i kun én bevægelse.

Onkel Danny er radius, sinus, cosinus, tangens og diameter og diamanter og brillanter og fabrikanter og protestanter. Onkel Danny er rent geometrisk sproglig.

Og ikke desto mindre er Onkel Danny i vinkel. Onkel Danny er nemlig tankens alle rydreste form og indholdets aller inderste omdrejningspunkt som det sammenfattedes i srligt opstillede zenbuddhistiske reglementer.

Og ikke nok med det. Onkel Danny er også selve dagens sjælelige digter, krisens kradsende kronikor og rødestemens rendyrkede romanforfatter.

Onkel Danny er publikums performer, algermes sanger og tåbernes talende lørerøvt.

Onkel Danny er Politikens betændte bladsmører, Ekstra-Bladets ekstravaganza og kanal toogtyves tankevækkende tænkeank - for en kort bemærkning.

Onkel Danny er med andre ord hele verden og hele historien og alle folk

stenen, ikke Mord på Medierne, ikke Mord på Markedet og der er ikke engang et enkelt lille skaldet Mord i San Francisco.

Uden Onkel Danny er der ingen gravvoksne mænd med knaldsorte negle og barberet isse.

Uden Onkel Danny er der ingen hippier med skydebriller og der er ingen whiskeyflasker på nathbordet, mens en eller anden ensom sjæl i New York City synger Elvis Presleys Teddybear.

Uden Onkel Danny er der ingen virkelighed sans for Ingemanns svingende sproglige svung.

Uden Onkel Danny er der ingen Gustav Winkler, ingen lydige på singler og ingen samfundsvæsende stemme-jingler.

Uden Onkel Danny er der ingen at støtte sig til, ingen at slå ihjel når man vil videre, ingen at lytte sig skingrende skæv til, ingen at kulle kodylt over, ingen at kende helt, mens de stadig er fremmede for én.

Uden Onkel Danny er der ingen levende og rockende brik.

Uden Onkel Danny er der ingen levende lyrokk.

Uden Onkel Danny er der ingen levende.

Uden Onkel Danny er der ingen.

Onkel Danny var nemlig så fin og så frastødende - på én gang.

Onkel Danny var så latterlig og så alvorlig - på én gang.

Onkel Danny var så ægte og så falsk - på én gang.

Og at den ægte alvor og al den fine latterlighed og al den frastødende falskhed ville være fyldt halvreds metop i år.

Og Onkel Danny ville dermed være rykket op i en helt anden vægtsklasse.

Og han ville have fået anden Dan i livets kampsport.

Og han ville have bokset og kokset og vokset endnu mere.

Og han ville være blevet endnu større, end han allerede er blevet.

Og han ville være blevet endnu.

Og han ville være blevet.

Og jeg ville med glæde have holdt min kæft så længe.

KRISTIAN DITLEV JENSEN

Litteraturanmelder Kristian Ditlev Jensen skriver om sin Onkel i litteraturen, forfatteren Dan Turell, som ville have fyldt 50 på tirsdag. Han døde i 1993 af kræft og efterlod en massiv produktion, et stærkt minde og et stort savn.